SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA JANA MAZÁKA,
predstavljeni 3. decembra 2009[1]

I – Uvod

1. R. Schräder s to pritožbo predlaga Sodišču, naj razveljavi sodbo Sodišča prve stopnje (sedmi senat) z dne 19. novembra 2008 v zadevi Schräder proti Uradu Skupnosti za rastlinske sorte (USRS), T-187/06[2] (v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to sodišče zavrnilo tožbo R. Schräderja zoper odločbo odbora za pritožbe USRS (v nadaljevanju: odbor za pritožbe) z dne 2. maja 2005 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba), s katero je bila zavrnjena njegova prijava za varstvo v Skupnosti za rastlinsko sorto SUMCOL 01 (v nadaljevanju: sorta kandidatka) na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 o žlahtniteljskih pravicah v Skupnosti[3].

2. Pritožba se v bistvu nanaša na vprašanje, ali je Sodišče prve stopnje ravnalo pravilno, s tem da je potrdilo izpodbijano odločbo, v skladu s katero se sorta kandidatka ni jasno razločevala od referenčne sorte, ki jo je bilo treba šteti za splošno znano.

II – Pravni okvir

3. V skladu s členom 6 Uredbe št. 2100/94 se žlahtniteljske pravice v Skupnosti podelijo sortam, ki so razločljive, izenačene, nespremenljive in nove.

4. Člen 7 Uredbe št. 2100/94 določa:

„1. Za sorto velja, da je razločljiva, če jo je po izražanju lastnosti, ki izvirajo iz nekega genotipa ali kombinacije genotipov, mogoče razločiti od katere koli druge sorte, ki je splošno

1 – Jezik izvirnika: angleščina.
2 – ZOdl., str. II-3151.
3 – UL L 227, str. 1.

znana na dan prijave, opredeljen v skladu s členom 51.

2. Druga sorta, za katero velja, da je splošno znana zlasti, če je bila na dan prijave, opredeljen v členu 51:

(a) predmet žlahtniteljske pravice ali vpisana v uradni register sort rastlin v Skupnosti v kateri od držav ali za to pristojnih meddržavnih organizacij;

(b) zanjo sprejeta prijava za podelitev žlahtniteljske pravice ali za vpis v uradni register, če je medtem že prišlo do podelitve ali vpisa.

Izvedbena pravila po členu 114 lahko navedejo še druge možne primere, ki veljajo za splošno znane."

5. Člen 67 Uredbe št. 2100/94 določa, da je dopustna pritožba zoper odločbe USRS, sprejete v skladu z, med drugim, členoma 61 in 62.

6. Člen 70 Uredbe št. 2100/94 določa:

„1. Če organ [USRS], ki je pripravil odločbo, meni, da je pritožba dopustna in utemeljena, [USRS] odločbo popravi. To ne velja, kadar pritožniku nasprotuje druga stranka v pritožbenem postopku.

2. Če odločba ni popravljena v enem mesecu po prejemu izjave z utemeljitvijo pritožbe, [USRS] nemudoma:

– sprejme odločitev, ali bo ukrepal v skladu z drugim stavkom člena 67(2), in

– odstopi pritožbo odboru za pritožbe.“

7. Člen 75 Uredbe št. 2100/94 v zvezi z obrazložitvijo odločb in pravico do izjave določa:

„Odločbe urada morajo biti obrazložene. Odločbe lahko temeljijo samo na razlogih ali dokazih, o katerih so se stranke v postopku imele možnost ustno ali pisno izjaviti.“

8. Člen 76 Uredbe št. 2100/94 določa:

„V postopkih pred [USRS] ta na lastno pobudo razišče dejstva v okviru zahtevanih pregledov iz členov 54 in 55. Ne upošteva pa dejstev ali dokaznega gradiva, predloženih v [po] roku, ki ga določi [USRS].“

9. Členi 60, 61, 62 in 63 Uredbe Komisije (ES) št. 1239/95 z dne 31. maja [1995] o uvedbi izvedbenih pravil za izvajanje Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 v zvezi s postopki, ki potekajo na Uradu Skupnosti za rastlinske sorte[4] določajo pravila o dokaznem postopku pred USRS, pooblastitvi strokovnjakov, stroških dokaznega postopka ter zapisniku ustne obravnave in dokaznega postopka.

III – Dejansko stanje

10. V izpodbijani sodbi so bila dejstva, ki so privedla do tega spora, predstavljena tako:

10. Tožeča stranka, R. Schräder, je 7. junija 2001 pri USRS vložila prijavo za podelitev žlahtniteljske pravice v Skupnosti v skladu z Uredbo št. 2100/94. Ta prijava je bila evidentirana pod številko 2001/0905.

11. Rastlinska pridobitev, za katero je bila vložena prijava, je rastlinska sorta

4 – UL L 121, str. 37.

SUMCOL 01 (v nadaljevanju: sorta SUMCOL 01 ali sorta kandidatka), ki je bila prvotno predstavljena, kot da spada k vrsti *Coleus canina*, *Katzenschreck*. Stranke so se kasneje strinjale, da ta sorta spada k vrsti *Plectranthus ornatus*.

12. Tožeča stranka je v prijavi navedla, da se je na ozemlju Evropske unije že trgovalo s sorto kandidatko, sprva v januarju 2001, pod imenom „Verpiss dich“ (spelji se), ne pa tudi zunaj tega ozemlja. Ta sorta izhaja iz križanja rastline vrste *Plectranthus ornatus* z rastlino vrste *Plectranthus ssp.* (rastlina iz Južne Amerike, ki se v nemščini imenuje „Buntnessel“).

13. USRS je 1. julija 2001 naročil Bundessortenamtu (Zvezni urad za rastlinske sorte, Nemčija), da opravi preizkus v skladu s členom 55(1) Uredbe št. 2100/94.

14. Iz spisa, dejstev, navedenih v izpodbijani odločbi, ter očitanih dejstev, navedenih v tožbi, ki jim USRS ni nasprotoval, izhaja, da so konkurenti tožeče stranke v prvem letu postopka preizkušanja nasprotovali podelitvi zaprošene pravice. Ti konkurenti so trdili, da sorta kandidatka ni bila nova rastlinska pridobitev, temveč divja vrsta iz Južne Afrike, ki je bila že leta na tržišču v tej državi in tudi v Nemčiji.

15. Sorta kandidatka je bila najprej primerjana z referenčno sorto, ki jo je predložilo podjetje Unger, konkurent tožeče stranke, ki jo je razvrstilo, kot da spada k vrsti *Plectranthus comosus*, ki je „podobna ornatusu“. Izkazalo se je, da se ti vrsti ne razlikujeta jasno. Vendar podjetje Unger ni moglo predložiti nobenega dokaza, da je bila referenčna sorta že poznana. Bundessortenamt je v vmesnem poročilu, izdelanem v skladu s standardi UPOV (Mednarodna zveza za varstvo novih sort rastlin), z dne 28. novembra 2002, zato navedlo:

„[…] v tem letu se SUMCOL 01 ni razlikoval od rastlin, imenovanih *Plectranthus ornatus* družbe Unger. Vendar g. Unger ni mogel predložiti nobenega dokaza o trgovanju z rastlinami, pridelanimi po

letu 1998. V letu 2003 bo treba opraviti nov pregled."

16. Dr. Menne, ki je deloval v imenu ge. Heine, preskuševalke Bundessortenamta, zadolžene za preskušanje, je 20. marca 2002 stopil v stik z E. van Jaarsveldom, sodelavcem botaničnega vrta Kirstenbosch (Južna Afrika) in ga prosil za sadike ali semena vrst *Plectranthus comosus* ali *Plectranthus ornatus*, ki ju je nameraval uporabiti kot referenčni sorti. Vprašal ga je tudi, ali so bile sorte teh vrst na voljo na trgu v Južni Afriki.

17. E. van Jaarsveld je v odgovoru z dne 25. marca 2002 navedel:

„Vrsti *Plectranthus comosus* in *P. ornatus* se v naši državi pridelujeta običajno. Prva vrsta sedaj velja za napadalno divjo rastlino in se je ne sme več prodajati v drevesnicah. Na voljo so večbarvni primerki, ki se jih pogosto goji, in menim, da je njihovo razmnoževanje še vedno zakonito. Vrsto *P. ornatus* drevesničarji pogosto uporabljajo in jo prodajajo. Pri nas je sedaj jesen in bom poiskal semena teh dveh vrst. Ker ne gre za domorodni vrsti iz naše regije, jih v Kirstenboschu ne pridelujemo in bom moral poiskati semena rastlin iz vrtov zasebnikov."

18. Ga. Miller iz Royal Horticultural Society Garden de Wisley (Združeno kraljestvo) je v pismu z dne 15. maja 2002 ge. Heine navedla:

„Bojim se, da nimamo semen *Plectranthus*. Predlagam, da se obrnete na Botanical Society of South Africa v Kirstenboschu […] ali Silverhill Seeds […], Cape Town, Južna Afrika.

Glede *C. Canina* je skoraj gotovo, da gre za vrsto *Plectrantus ornatus*, ki je bila v preteklosti napačno poznana pod imenom *P. comosus*. Priskrbela sem nekaj rastlin ‚*C. canina*' za presaditev in so več ali manj identične rastlinam vrste

P. ornatus, ki jo gojim že leta, in rastlini, ki sem jo zaradi ugotavljanja identitete prejela v začetku lanskega leta iz drevesnice iz Velike Britanije."

19. E. van Jaarsveld je v pismu z dne 16. oktobra 2002 glede fotografije sorte kandidatke, ki mu jo je posredovala ga. Heine, zavzel to stališče:

„Vaša zadevna rastlina je nedvomno *P. ornatus Codd*. To vrsto zelo dobro poznam. *P. comosus* je velik grm z zelo različnimi kosmatimi listi."

20. Bundessortenamt je 12. decembra 2002 prejel sadike od E. van Jaarsvelda, za katere je ta trdil, da jih je vzel iz svojega zasebnega vrta. Ker nekatere od teh sadik verjetno zaradi mraza niso preživele prevoza, je Bundessortenamt razmnožil preživele, zato da bi pridobil dodatne sadike. Tako pridobljene rastline so bile v letu preskusa 2003 gojene skupaj z rastlinami sorte kandidatke SUMCOL 01. Ob začetku tega preskusa se je pokazalo, da se sorta kandidatka le minimalno razlikuje od rastlin, pridobljenih iz sadik, ki jih je poslal E. van Jaarsveld. V skladu z elektronskim sporočilom ge. Heine z dne 19. avgusta 2003 so bile razlike res „pomembne", a komaj opazne.

21. USRS je z dopisom z dne 7. avgusta 2003 obvestil tožečo stranko, da so po mnenju Bundessortenamta „obstaja[le] pomanjkljivosti pri razlikovanju rastlin v primerjavi z rastlinami, preskušenimi v botaničnem vrtu Kirstenbosch". Med strankami ni sporno, da so rastline dejansko izvirale iz zasebnega vrta E. van Jaarsvelda. V tem dopisu je bilo tudi omenjeno, da po navedbah ge. Heine tožeča stranka pri pregledu Bundessortenamtovega torišča za preskušanje ni mogla ugotoviti, katera je njena rastlina.

22. Tožeča stranka je septembra 2003 predložila repliko na rezultate preskušanja. Sklicevala se je na rezultate svojega raziskovalnega potovanja v Južno Afriko med 29. avgustom in 1. septembrom 2003 in rezultate obiska botaničnega vrta

Meise (Belgija) dne 15. septembra 2003 in ob tem navedla, da rastline iz vrta E. van Jaarsvelda, uporabljene za primerjavo, niso spadale k referenčni sorti, temveč k sami sorti SUMCOL 01. Navedla je tudi dvome glede splošnega poznavanja referenčne sorte.

23. Končno poročilo Bundessortenamta z dne 9. decembra 2003, izdelano v skladu s standardi UPOV, je bilo tožeči stranki sporočeno z dopisom USRS z dne 15. decembra 2003, da bi lahko nanj odgovorila. V tem poročilu je bilo navedeno, da sorta kandidatka SUMCOL 01 ni imela razlikovalnega učinka v primerjavi z referenčno sorto *Plectranthus ornatus* iz Južne Afrike (van Jaarsveld).

24. Tožeča stranka je zadnja stališča v zvezi s tem poročilom podala 3. februarja 2004.

25. USRS je z odločbo R 446 z dne 19. aprila 2004 (v nadaljevanju: odločba o zavrnitvi) zavrnil prijavo za podelitev žlahtniteljske pravice v Skupnosti, ker sorta kandidatka SUMCOL 01 ni imela razlikovalnega učinka v smislu člena 7 Uredbe št. 2100/94.

26. USRS je podrobneje glede pogoja splošne znanosti referenčne sorte v odločbi o zavrnitvi navedel:

„Sorta ‚Sumcol 01‘ se pri preskušanju glede na izraznost opazovanih značilnosti ni jasno razlikovala od referenčne rastline *Plectranthus ornatus* iz Južne Afrike, ki je bil v času vložitve prijave (7. junij 2001) splošno znana.

[…]

E. van Jaarsvel je navedel, da se v botaničnem vrtu Kirstenbosch osredotočajo na domorodne vrste. *P. ornatus* ni bila domorodna vrsta v Južni Afriki, s čimer je pojasnjeno, zakaj te vrste ne gojijo v botaničnem vrtu. Kljub temu pa je [referenčna] sorta na trgu in se prodaja

v vrtnarijah v Južni Afriki, tako da se jo lahko najde v zasebnih vrtovih, kot je vrt E. van Jaarsvelda. Ker je ta vrsta na trgu in ker se jo lahko najde v zasebnih vrtovih, je treba šteti, da je splošno znana.

[USRS] nima razloga, da bi dvomil v izvor rastlin, ki jih je navedel E. van Jaarsveld."

27. Tožeča stranka je 11. junija 2004 pri odboru za pritožbe USRS vložila pritožbo zoper odločbo o zavrnitvi. Hkrati je prosila za dovoljenje za pregled aktov postopka. Tej prijavi je bilo ugodeno 25. avgusta 2004, kar je pet dni pred iztekom štirimesečnega roka za vložitev pisne izjave z utemeljitvijo pritožbe, kot določa člen 69 Uredbe 2100/94. Tožeča stranka je 30. avgusta 2004 kljub temu vložila tako izjavo.

28. Odločba o zavrnitvi ni bila deležna vmesnega popravka na podlagi člena 70 Uredbe št. 2100/94 v enem mesecu po prejemu izjave z utemeljitvijo pritožbe, kot določa ta določba. Z dopisom z dne 30. septembra 2004 pa je USRS obvestil tožečo stranko, da je za dva tedna „odložil odločanje" o tem, ker so bile po njegovem mnenju potrebne nove raziskave.

29. E. van Jaarsveld je 8. oktobra 2004 USRS predložil te navedbe:

„*Plectranthus ornatus* je opisal dr. L. E. Codd v Plectranthus and allied genera in southern Africa [Bothalia 11, 4: str. 393 in 394 (1975)]. Dr. Codd je v diagnozi ugotovil, da ‚raste na skalah v polsenčnih legah na višini med 1 000 m in 1 500 m v Etiopiji in Tanzaniji. V Južni Afriki jo gojijo in je tam na pol naturalizirana'. Tako lahko trdim in pritrdim dr. Coddu, da je ta rastlina prisotna v naših lokalnih drevesnicah že 30 let. Že leta 1975 se je na široko uporabljala in se je z njo na široko trgovalo, vendar pod imenom *P. neochilus*. Danes lahko *Plectranthus ornatus* najdemo v vrtovih po vsej Južni Afriki in je razširjena v vrtnarski trgovini."

30. USRS je 13. oktobra 2004 E. van Jaarsveldu postavil nova vprašanja o kraju in času odvzema sadik, o dokazih njihovega nakupa, o alternativnih virih pridobitve in morebitnem izvoru evropskih rastlin ter o podatkih knjige dr. Codda.

31. E. van Jaarsveld je 15. oktobra 2004 odgovoril:

„Zadevne rastline niso bile kupljene – gre za običajen klon, ki ga ljudje sadijo po vsem Cape Townu in Republiki Južna Afrika (RJA). Rastline, ki sem jih poslal, so iz mojega zasebnega vrta (prebivam in delam v botaničnem vrtu Kirstenbosch); eno sadiko sem prejel pred nekaj leti iz vrta prijatelja iz Plumsteada, ki je bil znan po vrtnarski trgovini. Tudi mi smo jo gojili v svojem botaničnem vrtu pod imenom *P. neochilus*, vendar smo jo, po tem ko smo ugotovili, da gre za tujo vrsto, izločili iz botaničnega vrta Kirstenbosch, ker gojimo le rastline iz RJA. Ta klon je na voljo v drevesnicah po vsej RJA in je na našem vrtnarskem trgu od začetka sedemdesetih let. S *Plectr.* delam že leta in ta klon dobro poznam; ne prideluje se ga iz semena in je torej v celoti iz istega genetskega vira, torej enega klona.

Poslal vam bom kopije ustreznih strani dr. Codda."

32. USRS je stopil v stik tudi z južnoafriškim ministrstvom za kmetijstvo in je ob sklicevanju na dopis E. van Jaarsvelda zaprosil za več podatkov o razpoložljivosti vrste *Plectranthus ornatus*.

33. J. Sadie z navedenega ministrstva je v odgovoru z dne 2. novembra 2004 navedla:

„Bila sem v stiku s še enim strokovnjakom za *Plectranthus*, dr. Gertom Britsom, ki je tudi gojitelj.

Prvič, *Plectranthus* je eden izmed rodov, s katerimi se Ernst van Jaarsveld ukvarja že dolga leta, zato je res strokovnjak za ta rod in se lahko zanesete na podatke, ki jih posreduje.

Drugič, *Plectranthus ornatus* je vrsta iz tropske Afrike (Tanzanija in Kenija). Ta vrsta je zelo podobna vrsti iz Južne Afrike, *P. neochilus*, pri čemer je socvetje slednje daljše, konica listov *P. ornatus* pa je zaobljena. Zdi se, da drevesničarji ti vrsti zamenjujejo. Ker drevesničarji večinoma niso izučeni botaniki, se pri ugotavljanju rastlinskih vrst zanašajo na druge in le malo izmed njih naj bi poznalo drobne razlike med vrstami, kot sta ti.

V Pretoria Herbarium sta posušena primerka *P. ornatus*, ki sta bila vzeta iz vrta leta 1960. Potrditev posušenih primerkov, zbranih izmed naturaliziranih in vrtnih rastlin v Južni Afriki, je v nedavni objavi dr. H. F. Glena, Cultivated Plants of southern Africa – names, common names, literature, 2002, str. 326.

Objava L. E. Codda iz leta 1975, *Plectranthus (Labiataea)* and allied genera in southern Africa, Bothalia 11(4), str. od 371 do 442, omenja *P. ornatus* kot rastlino, ki je v Južni Afriki gojena in na pol naturalizirana. Temu pritrjuje Andrew Hankey v članku, objavljanem v št. 21 revije Plantlife septembra 1999, The genus *Plectranthus* in South Africa: diagnostic characters and simple fields keys, str. 8–15.

Dejstvo je, da ta vrsta izhaja iz Afrike in da če rastlin, tudi iz zasebnih vrtov, ni mogoče razlikovati od sorte, za katero se zahteva dodelitev pravice za gojenje, to pomeni, da ‚sorta' ni edinstvena.

[…] Lahko ugotovimo vire pridelave *P. ornatus*, a bo to trajalo nekaj časa. Lahko pa vas napotim k drevesničarjem v Rodene Wholesale Nursery v Port Elizabeth, ki so se pritožili zoper registracijo sorte *P. neochilus* v Združenih državah, ker je na podlagi slik niso mogli razlikovati od običajne *P. neochilus*, ki jo gojijo že skoraj petnajst let."

34. USRS je 10. novembra 2004 odločil, da ne bo popravil določbe o zavrnitvi na podlagi vmesnega postopka iz člena 70 Uredbe št. 2100/94 in da bo pritožbo predložil odboru za pritožbe. USRS je navedel, da je bilo bistveno vprašanje, ali so bile rastline referenčne sorte, ki jih je E. van Jaarsveld poslal Bundessortenamtu, rastline sorte SUMCOL 01, ki so bile iz Nemčije izvožene v Južno Afriko, kot trdi tožeča stranka. USRS je na to vprašanje odgovoril nikalno na podlagi preskušanja Bundessortenamta, ki je odkril razlike med sorto kandidatko in referenčno sorto glede višine rastline, širine listov in dolžine cvetne cevi.

35. USRS je v odgovoru z dne 8. septembra 2005 na vprašanje odbora za pritožbe priznal, da bi se rastline lahko odzvale na spremembe klime in lege ter da zato, kot je razložil Bundessortenamt, ni mogoče povsem izključiti, da sorte, ki se med sabo tako minimalno razlikujejo, kot se sorta kandidatka razlikuje od referenčne sorte, izhajajo iz iste sorte.

36. Stranke so odboru za pritožbe predstavile svoja stališča na zaslišanju 30. septembra 2005. Iz zapisnika o tem zaslišanju izhaja, da je bila ga. Heine na zaslišanju prisotna kot zastopnica USRS. Med drugim je izjavila, da so od šestih sadik, ki jih je poslal E. van Jaarsveld, le štiri preživele prevoz. Da bi izključili možnost, da so razlike med sorto kandidatko in referenčno sorto posledica okoljskih dejavnikov, so bile pridelane nove sadike in uporabljene kot referenčna sorta. Ker so bile te druga generacija, bi bilo po njenem mnenju treba ugotovljene razlike pripisati genotipskim dejavnikom.

37. Iz zapisnika o zaslišanju prav tako izhaja, da oddelek za pritožbe po koncu obravnave ni bil povsem prepričan o poznanosti referenčne sorte. Ne da bi oddelek podvomil o verodostojnosti in preskušanju E. van Jaarsvelda, je ocenil, da nekatere njegove trditve niso bile dovolj podkrepljene, zato se mu je zdelo potrebno, da en izmed njegovih članov opravi ogled v Južni Afriki v okviru dokaznega postopka iz člena 78 Uredbe št. 2100/94.

38. […]

39. Odbor za pritožbe je 27. decembra 2005 s sklepom sprejel zadevno dokazno sredstvo. Za izvedbo tega ukrepa je določil pogoj, da tožeča stranka plača predplačilo v višini 6 000 [EUR] na podlagi člena 62 Uredbe Komisije (ES) št. 1239/95 […].

40. V vlogi z dne 6. januarja 2006 je tožeča stranka navedla, da ji ni bilo treba predložiti dokazov in da ni zahtevala odrejenega dokaznega ukrepa. Poudarila je, da mora USRS ugotoviti razlikovalni učinek v smislu člena 7 Uredbe št. 2100/94. Tako je bilo po njenem mnenju „poizvedovalno potovanje" v Južno Afriko predvideno le na podlagi člena 76 Uredbe št. 2100/94. V skladu s to določbo ni bila njena obveznost, da plača predujem.

41. Odbor za pritožbe je z odločbo z dne 2. maja 2006 (zadeva A 003/2004, v nadaljevanju: izpodbijana odločba) zavrnil pritožbo zoper odločbo o zavrnitvi. V bistvu je menil, da sorte SUMCOL 01 ni mogoče jasno razlikovati od referenčne sorte, ki je bila v času vložitve prijave splošno znana.

42. Odbor za pritožbe je na strani 20 navedene odločbe v zvezi z neizvedbo dokaznega sredstva, odrejenega s sklepom, navedel:

„Odbor ni odredil sklepa o dokaznem sredstvu za ugotovitev istovetnosti in splošne poznanosti referenčne sorte iz vrta E. van Jaarsvelda, ker se je odbor, po tem ko je imel sprva dvome o navedenih razlogih, končno le prepričal, da je bila sorta, uporabljena za primerjavo, referenčna sorta, in ne SUMCOL 01 ter da je bila referenčna sorta splošno znana na dan vložitve prijave.

Tako dejstvo, da tožeča stranka ni plačala predujma v zvezi z dokaznim sredstvom, ni vzrok za odločitev, da se dokazno sredstvo ne izvede."

IV – Postopek pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba

11. R. Schräder je 18. julija 2006 pri Sodišču prve stopnje vložil tožbo za razveljavitev

izpodbijane odločbe. Tožba je v bistvu temeljila na osmih tožbenih razlogih, ki so se nanašali na kršitev Uredbe št. 2100/94, natančneje člena 62 v povezavi s členom 7(1) in (2), členov 67(2), 70(2) in 75, „splošne prepovedi sprejemanja nepričakovanih odločitev v pravni državi“ ter členov 76 in 88 in kršitev členov 60(1) in 62(1) Uredbe št. 1239/95.

12. Sodišče prve stopnje je potem, ko je vsak tožbeni razlog zavrnilo kot neutemeljen ali brezpredmeten, z izpodbijano sodbo tožbo zavrnilo kot neutemeljeno in R. Schräderju naložilo plačilo stroškov.

V – Predlog Sodišču

13. R. Schräder predlaga Sodišču, naj:

– sodbo Sodišča prve stopnje (sedmi senat) z dne 18. novembra 2008 v zadevi T-187/06 razveljavi;

– pritožnikovemu predlogu, ki ga je podal na prvi stopnji, naj se odločba odbora za pritožbe USRS z dne 2. maja 2006 (zadeva A003/2004) razveljavi, ugodi.

Glede drugega predloga naj, podredno:

– zadevo vrne Sodišču prve stopnje v ponovno odločanje;

– USRS naloži plačilo vseh stroškov, ki so nastali med tem postopkom, postopkom pred Sodiščem prve stopnje in postopkom pred odborom za pritožbe.

14. USRS predlaga Sodišču, naj:

– pritožbo zavrne;

– R. Schräderju naloži plačilo stroškov postopka pred sodiščem prve stopnje in Sodiščem.

17. Drugi tožbeni razlog je razdeljen na pet delov, z njim pa se zatrjuje kršitev prava Skupnosti, očitna protislovja in procesne napake, zlasti kolikor je Sodišče prve stopnje potrdilo, da se pri ugotavljanju, ali je sorta kandidatka splošno znana, lahko upošteva podroben opis rastlinske sorte v znanstveni literaturi.

VI – Pritožba

A – *Uvodne navedbe*

18. USRS meni, da bi bilo treba pritožbena razloga, na katerih temelji obravnavana pritožba, razglasiti za nedopustna, ker se nanašata le na ugotovitev dejanskega stanja in presojo dokazov Sodišča prve stopnje. USRS vsekakor izpodbija vse trditve R. Schräderja in predlaga, naj se njegova pritožbena razloga zavrneta kot neutemeljena.

15. R. Schräder v utemeljitev pritožbe navaja dva pritožbena razloga, ki sta razdeljena na več delov.

16. R. Schräder s prvim pritožbenim razlogom, ki je sestavljen iz šestih delov, v bistvu trdi, da je Sodišče prve stopnje pri preučitvi izpodbijane odločbe storilo več procesnih napak s tem, da je za njegova izvajanja določilo previsoke zahteve, da je odločilo protislovno, da je kršilo njegovo pravico do izjave, da je prišlo do očitno napačnih ugotovitev ter da je izkrivilo dejstva in dokaze.

19. V teh okoliščinah so v zvezi s to pritožbo vsekakor zastavljajo vprašanja glede dopustnosti, in ker sta se obe stranki v tem postopku opredelili glede obsega sodnega nazora v primerih, ki se nanašajo na podelitev žlahtniteljske pravice v Skupnosti v skladu z Uredbo št. 2100/94, se zdi primerno navesti nekaj splošnih pripomb v zvezi z vlogo Sodišč Skupnosti v takih primerih in omejitvami njihovih pristojnosti.

20. Najprej je treba poudariti, da so odločbe USRS o podelitvi ali zavrnitvi žlahtniteljske pravice v Skupnosti – če izvzamemo možnost vmesnega popravka organa USRS, ki je pripravil zadevno odločbo – lahko predmet tristopenjskega nadzornega sistema, pri čemer prvo „notranjo“ pritožbo preuči odbor za pritožbe. Po tem upravnem nadzornem postopku obstaja, kot je razvidno iz člena 73(1) in (2) Uredbe št. 2100/94, možnost, da Sodišče prve stopnje opravi sodni nazor in da ga na podlagi člena 225 ES v pritožbenem postopku opravi Sodišče.

21. V zvezi s tem je pomembno zavedati se, da je vsebina nadzora drugačna na vsaki od teh stopenj. Iz členov 71 in 72 Uredbe št. 2100/94 je razvidno, da lahko odbor za pritožbe vnovič preuči primer in o njem odloči ter s tem sam uveljavi pristojnost, ki jo ima USRS. Tako lahko na novo izvede popolno preučitev vsebine pritožbe, tako glede prava kot glede dejstev.[5]

22. Naloga Sodišča prve stopnje je, da preveri zakonitost odločbe odbora za pritožbe, zoper katero je bila vložena tožba. Preuči torej, ali je bila odločba v trenutku, ko jo je odbor za pritožbe sprejel,[6] neučinkovita iz enega ali več razlogov iz člena 73(1) Uredbe št. 2100/94, in sicer zaradi nepristojnosti, bistvene kršitve postopka, kršitve Pogodbe, te uredbe ali katerega koli pravnega pravila v zvezi z njihovo uporabo ali zaradi zlorabe pooblastil.

23. Vsebina pritožbe pri Sodišču pa je v skladu s členom 225 ES zakonitost sklepa ali sodbe Sodišča prve stopnje. V obravnavanem primeru zato Sodišče ni pristojno za preučitev odločbe odbora za pritožbe in še manj odločbe, ki jo je prvotno sprejel USRS. Pritožbeni postopek tudi ni namenjen splošni ponovni preučitvi tožbe, vložene pri Sodišču prve stopnje. Nasprotno, kot je razvidno iz ustaljene sodne prakse, je pristojnost Sodišča v zvezi s pritožbo omejena na nadzor nad ugotovitvami Sodišča prve stopnje z vezi s pravom – pri čemer so načeloma izključene vse ugotovitve v zvezi z dejstvi – glede tožbenih razlogov, ki so bili navedeni pred tem sodiščem.[7]

5 – V zvezi s tem se lahko potegne vzporednico s sistemom nadzora, določenim v Uredbi Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1); glej zlasti sodbo z dne 13. marca 2007 v zadevi UUNT proti Kaul, C-29/05 P, ZOdl., str. I-2213, točki 56 in 57.

6 – Glej v tem smislu v opombi 5 navedeno sodbo Kaul, točki 53 in 54; glej tudi sodbo z dne 11. maja 2006 v zadevi Sunrider proti UUNT, C-416/04 P, ZOdl., str. I-4237, točka 55.

7 – Glej v tem smislu sodbi z dne 21. februarja 2008 v zadevi Komisija proti Girardot, C-348/06 P, ZOdl., str. I-833, točka 49, in z dne 1. junija 1994 v zadevi Komisija proti Brazzelli Lualdi in drugim, C-136/92 P, Recueil, str. I-1981, točka 59.

24. Poleg tega za Sodišča Skupnosti pri nadzoru nad upravnimi akti institucij Skupnosti, kot je Sodišče prve stopnje poudarilo v uvodnih preudarkih v točkah od 59 do 62 izpodbijane sodbe, veljajo omejitve glede „globine“ sodnega nadzora, ki ga je treba opraviti.

25. V zvezi s tem je iz sodne prakse Sodišča razvidno, da kadar morajo organi Skupnosti pri izvrševanju svojih pristojnosti izvesti zapletene tehnične, znanstvene, ekonomske ali družbene presoje, jim je treba priznati določeno diskrecijo.[8] Is sodne prakse je razvidno tudi, da sodišča Skupnosti pri nadzoru nad upravno odločbo, ki temelji na taki presoji, ne smejo s svojo presojo nadomestiti presoje pristojnega organa. Zato mora biti sodni nadzor v takih zadevah omejen na to, da preveri, ali z zadevnim ukrepom niso bile storjene očitne napake ali zlorabljena pooblastila oziroma da zadevni organ ni očitno prekoračil svoje diskrecije.[9] Zlasti, kot je Sodišče prve stopnje poudarilo v točki 61 izpodbijane sodbe, mora Sodišče Skupnosti v takih primerih preveriti vsebinsko točnost navedenih dokazov, njihovo zanesljivost in doslednost, ter ali ti dokazi vsebujejo vse upoštevne podatke, ki jih je treba upoštevati pri presoji zadevne zapletene situacije.[10]

26. Po mojem mnenju se ta sodna praksa uporablja tudi za podelitev žlahtniteljske pravice v Skupnosti, vendar le toliko, kolikor je upravna odločba na tem področju posledica zapletenih presoj, kot so tiste iz zgoraj navedene sodne prakse, kot nedvomno velja – kot je Sodišče prve stopnje poudarilo v točkah od 63 do 66 izpodbijane sodbe –, kadar gre za presojo razlikovalnega učinka rastlinske sorte glede na merila iz člena 7(1) Uredbe št. 2100/94.

8 – Glej v tem smislu med drugim sodbe z dne 14. decembra 2000 v zadevi Italija proti Komisiji, C-99/99, Recueil, str. I-11535, točka 26; z dne 19. novembra 1998 v zadevi Združeno kraljestvo proti Svetu, C-150/94, Recueil, str. I-7235, točka 49; z dne 12. marca 2002 v združenih zadevah Omega Air, C-27/00 in C-122/00, Recueil, str. I-2569, točka 65; z dne 12. oktobra 2004 v zadevi Nicoli proti Eridania, C-87/00, ZOdl., str. I-9357, točka 37; z dne 29. aprila 2004 v zadevi Italija proti Komisiji, C-372/97, Recueil, str. I-3679, točka 83, in z dne 14. januarja 1997 v zadevi Španija proti Komisiji, C-169/95, Recueil, str. I-135, točka 34.

9 – Glej v tem smislu sklep predsednika Sodišča z dne 11. aprila 2001 v zadevi Komisija proti Bruno Farmaceutici in drugim, C-474/00 P(R), Recueil, str. I-2909, točka 90, ter sodbi z dne 18. decembra 2007 v zadevi Cementbouw proti Komisiji, C-202/06 P, ZOdl., str. I-12129, točka 53, in z dne 2. julija 2009 v zadevi Bavaria in Bavaria Italia, C-343/07, ZOdl., str. I-5491, točka 82.

10 – Glej v tem smislu sodbi z dne 22. novembra 2007 v zadevi Španija proti Komisiji (imenovani Lenzing), C-525/04 P, ZOdl., str. I-9947, točka 57, in z dne 18. julija 2007 v zadevi Industrias Químicas del Vallés SA proti Komisiji, C-326/05 P, ZOdl., str. I-6557, točki 76 in 77.

27. Glede na navedeno, in ker se različni deli pritožbenih razlogov, ki jih navaja R. Schräder, prekrivajo in se delno ponavljajo, je treba preučiti skupaj (i) prvi in drugi del prvega pritožbenega razloga ter (ii) tretji, četrti in peti del tega pritožbenega razloga. Tudi prvi, drugi in tretji del drugega tožbenega razloga bodo preučeni skupaj.

B – *Pritožbeni razlogi*

1. Prvi pritožbeni razlog

a) Prvi in drugi del prvega pritožbenega razloga: ugotovitve Sodišča prve stopnje v zvezi z vprašanjem, ali sta bili referenčna sorta in sorta kandidatka dejansko ista sorta

i) Glavne trditve

28. R. Schräder s prvim delom prvega pritožbenega razloga izpodbija ugotovitve Sodišča prve stopnje v točkah 76, 79 in 131 izpodbijane sodbe, ki se nanašajo na izjave ge. Heine v zvezi z vprašanjem, ali je bila referenčna sorta E. van Jaarsvelda dejansko enaka sorti kandidatke SUMCOL 01. R. Schräder trdi, prvič, da je Sodišče prve stopnje v točki 131 izpodbijane sodbe napačno navedlo, da ni predložil drugega dokaza v podporo svojemu očitku, da je izpodbijana odločba vsebovala nepopolne izjave ge. Heine. Drugič, zapisnik o zaslišanju pred odborom za pritožbe z dne 30. septembra 2005, ki je omenjen v točki 79 izpodbijane sodbe, ne more biti dokončen dokaz o izjavah, ki so jih stranke podale na obravnavi, saj je bil sestavljen v nasprotju s členom 63(2) Uredbe št. 1239/95. Tretjič, Sodišče prve stopnje se je v točki 79 izpodbijane sodbe oprlo na dokaze, ki niso bili v spisu, in s tem izkrivilo dokaze ter svoje ugotovitve – kar zadeva elektronsko sporočilo ge. Heine – oprlo zgolj na domnevo.

29. R. Schräder v drugem delu prvega pritožbenega razloga trdi, da so bile storjene procesne napake v zvezi z ugotovitvami Sodišča prve stopnje v točkah 36, 71, 73, 74, 79 in 131 izpodbijane sodbe, v skladu s katerimi referenčna sorta E. van Jaarsvelda in sorta kandidatka dejansko nista bili identični. Po mnenju R. Schräderja Sodišče prve stopnje v točki 73 izpodbijane sodbe ni moglo razumno ugotoviti, da splošni dejavniki, na katere

se je skliceval, niso zadostovali za to, da je bila ugotovitev Bundessortenamta, da razlike, ki so bile opazne med referenčno sorto E. van Jaarsvelda in sorto kandidatko SUMCOL 01, niso mogle nastati zaradi okoljskih dejavnikov, zavrnjena.

31. Drugič, R. Schräder navaja, da je Sodišče prve stopnje s tem, da je v točki 74 izpodbijane sodbe prišlo do sporne ugotovitve, da njegova stališča niso bila dovolj natančna, izkrivilo dejstva in dokaze. Natančneje, Sodišče prve stopnje ni upoštevalo dejstva, da se je R. Schräder na zaslišanju pred odborom za pritožbe opredelil do sort, ki sta bili primerjani leta 2003, in v pisnih stališčih z dne 14. oktobra 2005 do posameznih razlik med primerjanima sortama. Nazadnje naj Sodišče prve stopnje ne bi upoštevalo njegovega predloga iz točke 43 tožbe, da predloži strokovne dokaze v podporo navedbi, da je vzrok za te razlike lahko razmnoževanje referenčne sorte, ki ga je opravil Bundessortenamt.

ii) Presoja

30. V zvezi s tem R. Schräder navaja, prvič, da je Sodišče prve stopnje za njegova izvajanja določilo previsoke zahteve in s tem kršilo načela o dokaznem postopku. Natančneje, glede na čas, ki je potekel od preizkusa rastlin, ni mogel predložiti več podrobnih dokazov, zato da bi zavrnil navedbe, ki jih je ga. Heine podala na zaslišanju pred odborom za pritožbe. R. Schräder poleg tega poudarja, da je Sodišče prve stopnje v točki 130 izpodbijane sodbe ugotovilo, da ga. Heine podala izjave kot stranka v postopku, ne kot priča ali strokovnjak. Ker je R. Schräder izpodbijal te izjave, odbor za pritožbe in Sodišče prve stopnje nista bila upravičena do tega, da dasta stališčem USRS večjo težo, ne da bi izvedla dokaze, za katere je predlagal, da jih predloži. Sodišče prve stopnje je s tem, da je na splošno zavrnilo predlog R. Schräderja, da predloži dokaze, kršilo njegovo pravico do izjave.

32. Najprej bi rad spomnil na ustaljeno sodno prakso, v skladu s katero je Sodišče prve stopnje izključno pristojno, po eni strani, za ugotavljanje dejanskega stanja, razen če bi vsebinska nepravilnost njegovih ugotovitev izhajala iz listin v spisu, ki so mu bile predložene, in, po drugi strani, za presojo tega dejanskega stanja. Ko je Sodišče prve stopnje ugotovi ali presodi dejansko stanje, je Sodišče pristojno, da na podlagi člena 225 ES izvršuje nadzor nad pravno opredelitvijo tega

dejanskega stanja in pravnimi posledicami, ki jih je iz njega izpeljalo Sodišče prve stopnje.[11]

33. Sodišče tako ni pristojno niti za ugotavljanje dejanskega stanja in načeloma niti za presojo dokazov, ki jih je Sodišče prve stopnje sprejelo za utemeljitev dejanskega stanja. Če so bili namreč ti dokazi pravilno pridobljeni in če so bila spoštovana splošna načela prava ter pravila postopka glede dokaznega bremena in izvedbe dokazov, je samo Sodišče prve stopnje pristojno za presojo vrednosti, ki jo je treba pripisati predloženim dokazom. Ta presoja torej – razen če gre za izkrivljanje teh dokazov – ni pravno vprašanje, ki je predmet nadzora Sodišča.[12]

34. Dalje je treba obravnavane očitke umestiti v kontekst glede na izpodbijano sodbo.

35. Sodišče prve stopnje je v delih izpodbijane sodbe, na katere se nanašajo očitki, zavrnilo prvi del prvega tožbenega razloga, s katerim je R. Schräder trdil, da sta USRS in odbor za pritožbe napačno odločila, da sorta SUMCOL 01 ni imela razlikovalnega učinka v smislu člena 7(1) Uredbe št. 2100/94.

36. Sodišče prve stopnje je v točki 73 izpodbijane sodbe odločilo, da dejavniki, na katere se sklicuje R. Schräder, niso zadostovali za ugotovitev, da so Bundessortenamt in za njim USRS ter njegov odbor za pritožbe v zvezi s tem storili očitno napako pri presoji, zaradi katere bi se lahko izpodbijano odločbo razglasilo za nično.

37. S prvim in drugim delom prvega pritožbenega razloga se to odločitev izpodbija iz dveh razlogov: prvič, ker je Sodišče prve stopnje v točki 74 izpodbijane sodbe odločilo, da preudarki v zvezi z učinkom okoljskih dejavnikov, na katere se je skliceval R. Schräder, niso bili dovolj, da bi se z njimi ovrglo nasprotno ugotovitev, do katere je prišel Bundessortenamt, in, drugič, ker Sodišče prve stopnje v točkah od 77 do 79 ni sprejelo trditev, ki jih je navedel R. Schräder na podlagi izjav, ki jih je ga. Heine podala na zaslišanju

11 – Glej v tem smislu zlasti sodbe z dne 18. decembra 2008 v združenih zadevah Coop de France bétail et viande in drugi proti Komisiji, C-101/07 P in C-110/07 P, ZOdl., str. I-10193, točka 58; z dne 6. aprila 2006 v zadevi General Motors proti Komisiji, C-551/03 P, ZOdl., str. I-3173, točka 51, in z dne 22. maja 2008 v zadevi Evonik Degussa proti Komisiji, C-266/06 P, ZOdl., str. I-81, točka 72.

12 – Glej v tem smislu v opombi 11 navedene sodbe Coop de France bétail et viande in drugi proti Komisiji, točka 59; General Motors proti Komisiji, točka 52, in Evonik Degussa proti Komisiji, točka 73.

pred odborom za pritožbe in v elektronskem sporočilu USRS.

38. Čeprav R. Schräder v bistvu želi dokazati, da Sodišče prve stopnje ne more razumno ugotoviti, da dejstva in okoliščine, navedeni zgoraj, niso zadostovali za to, da bi se ovrgla ugotovitev Bundessortenamt, ki jo je potrdil odbor za pritožbe, dejansko – čeprav formalno trdi, da je šlo za napačno uporabo prava – izpodbija presojo dejstev, ki jo je glede tega opravilo Sodišče prve stopnje, in dokazno vrednost, ki jo je pripisalo tem dejstvom.

39. V okviru teh meja in ob upoštevanju navedene sodne prakse[13] morata biti prvi in drugi del prvega pritožbenega razloga razglašena za nedopustna.

40. V zvezi s trditvami R. Schräderja, da je glede na ustaljeno sodno prakso Sodišče prve stopnje pri presoji trditev, ki so temeljile na izjavah ge. Heine in na mogočem vplivu okoljskih dejavnikov na razlike med referenčno sorto in sorto kandidatko, izkrivilo dejstva in dokaze, Sodišče meni, da je izkrivljanje dokazov podano, če se zdi presoja obstoječih dokazov, ne da bi bilo treba poseči po novih dokazih, očitno napačna.[14]

41. Vendar so stališča, na katera se sklicuje v okviru prvega in drugega dela prvega pritožbenega razloga, omejena na izpodbijanje presoje dejstev, ki jo je opravilo Sodišče prve stopnje, zaradi več razlogov in – zlasti glede ugotovitve iz točke 74 izpodbijane sodbe – nepopolnosti te presoje. Vendar R. Schräder ni pojasnil, kako naj bi Sodišče prve stopnje izkrivilo dokaze v smislu zgoraj navedene sodne prakse. V zvezi s tem je treba opozoriti, da dokazati, da bi Sodišče prve stopnje lahko ali, kot meni R. Schräder, moralo dokaze presoditi drugače in bi jim moralo pripisati drugačno vrednost, ni isto, kot navesti, da je Sodišče prve stopnje ta dejstva in dokaze očitno napačno presodilo.

13 – Glej točki 32 in 33 zgoraj.

14 – Glej v tem smislu med drugim sodbi z dne 8. maja 2008 v zadevi Eurohypo proti UUNT, C-304/06 P, ZOdl., str. I-3297, točka 34, in z dne 18. januarja 2007 v zadevi PKK in KNK proti Svetu, C-229/05 P, ZOdl., str. I-439, točka 37, ter v opombi 10 navedeno sodbo Industrias Químicas del Vallés proti Komisiji, točka 60.

42. Poleg tega menim, da trditve, da je Sodišče prve stopnje s sprejetjem izpodbijane sodbe kršilo pravila postopka glede dokaznega bremena in izvajanja dokazov, niso utemeljene.

43. Prvič, pomembno je zavedati se, da ni bila naloga Sodišča prve stopnje, da samo opravi popolno presojo tega, ali sorta SUMCOL 01 ni imela razlikovalnega učinka v smislu člena 7(1) Uredbe št. 2100/94. Negova naloga je bila namreč, da preuči, ali je odbor za pritožbe pri izvajanju presoje storilo očitno napako.[15]

44. Drugič – natančneje v zvezi s presojo izjav ge. Heine – tudi če se domneva, kot trdi R. Schräder, da zapisnik o zaslišanju v nasprotju s členom 63(2) Uredbe št. 1239/95 ni bil predložen strankam v potrditev, samo ta procesna napaka ni dovolj, da se podvomi o sklicevanju Sodišča prve stopnje v točki 79 izpodbijane sodbe na ta zapisnik. Poleg tega ni naloga Sodišča, temveč Sodišča prve stopnje, da ugotovi, ali so bile izjave ge. Heine v sporni odločbi zapisane nepopolno, glede česar je to sodišče v točki 131 izpodbijane sodbe ugotovilo, da ne velja, pri tem pa ni storilo očitne napake pri presoji.[16] Nazadnje, Sodišče prve stopnje je v točki 79 izpodbijane sodbe navedlo, zakaj izjavi ge. Heine, vsebovane v elektronskem sporočilu z dne 20. junija 2005, po njegovem mnenju pri celoviti presoji dokazov ne gre pripisati posebne teže. S tem je ob izvajanju svoje izključne pristojnosti za presojo dokazov določilo dokazno vrednost, ki jo je treba pripisati tej izjavi, in ni bilo dokazano, da je Sodišče prve stopnje s tem kršilo pravila o izvajanju dokazov ali dokaznem bremenu.

45. Po mojem mnenju velja enako glede (i) tega, da je Sodišče prve stopnje upoštevalo izjave ge. Heine, dane na zaslišanju pred odborom za pritožbe, in (ii) ugotovitev, navedenih v točki 74 izpodbijane sodbe. Kar zadeva natančneje zadnjo točko, ni mogoče trditi, da je Sodišče prve stopnje – kot sodbo razume R. Schräder – „določilo previsoke zahteve“ za njegova stališča ali zoper njega „izreklo očitke“, ker ni predložil podrobnejših

15 – Glej točke 25, 26 in 36 zgoraj.

16 – Posebej je treba poudariti, da je R. Schräder v točki 41 tožbe, vložene pri Sodišču prve stopnje, predlagal, da se kot dokaz go. Heine zasliši kot pričo, zato da bi se potrdile navedbe, ki jih je podal na zaslišanju pred odborom za pritožbe, ne pa dokazov glede pomanjkljivosti zapisnika.

dokazov; ampak je pri ugotavljanju vrednosti, ki jo je treba pripisati tem dokazom – in to, po mojem mnenju, ne da bi storilo procesno napako –, preprosto odločilo, da razlage, izpovedbe prič in strokovna poročila, ki so mu bila predložena, niso zadostovali za to, da bi se ovrglo ugotovitve Bundessortenamta.

46. Nazadnje, glede večkrat omenjenih očitkov R. Schräderja – kot jih navaja skozi celotna stališča, ki jih je predložil v tem pritožbenem postopku –, glede nepopolne presoje dejstev in glede tega, da je Sodišče prve stopnje zavrnilo njegov predlog za predložitev dokazov, želim poudariti, da je ustaljena sodna praksa Sodišča, da je v zvezi s presojo Sodišča prve stopnje glede predlogov za odreditev ukrepov procesnega vodstva in pripravljalnih ukrepov, ki jih je vložila ena od strank v sporu, samo Sodišče prve stopnje pristojno za odločanje o morebitni potrebi po dopolnitvi podatkov, ki so mu na voljo v zadevi, o kateri odloča. Vprašanje, ali predloženi dokazi zadostujejo, lahko presodi le to sodišče in ne more biti predmet nadzora Sodišča v pritožbenem postopku, razen v primeru izkrivljanja dokazov ali če iz dokumentov v spisu izhaja, da je Sodišče prve stopnje odločilo napačno.[17] Ker tako izkrivljanje ali nepravilnost v obravnavanih okoliščinah ni bila dokazana,[18] bi morali biti očitki glede tega, da Sodišče prve stopnje ni upoštevalo predlogov za predložitev dokazov, po mojem mnenju zavrnjeni.

47. Glede na navedeno menim, da bi morala biti prvi in drugi del prvega pritožbenega razloga zavrnjena.

b) Tretji, četrti in peti del prvega pritožbenega razloga: napačna uporaba prava pri presoji verodostojnosti izjav E. van Jaarsvelda

i) Glavne trditve

48. Tretji del prvega pritožbenega razloga se nanaša na razpoložljivost sorte SUMCOL 01 v Južni Afriki leta 2002 in je naperjen zoper ugotovitev Sodišča prve stopnje v točki 82 izpodbijane sodbe, da je „[v] najboljšem primeru […] tožeča stranka ustanovila le kenijsko

17 – Glej v tem smislu sodbe z dne 16. decembra 2008 v zadevi Masdar proti Komisiji, C-47/07 P, ZOdl., str. I-9761, točka 99; z dne 10. julija 2001 v zadevi Ismeri Europa proti Računskemu sodišču, C-315/99 P, Recueil, str. I-5281, točka 19, in z dne 11. septembra 2008 v združenih zadevah Nemčija in drugi proti Kronofrance, C-75/05 P in C-80/05 P, ZOdl., str. I-6619, točka 78.

18 – Glej točke od 41 do 45 zgoraj.

družbo Florensis, ki je imela konec leta 2001 omejeno število primerkov za preizkus produktivnosti, južnoafriška družba Alba-Atlantis pa je v začetku leta 2002 izkazala začasen interes za pridobitev licence za izključno distribucijo te sorte v Južni Afriki". R. Schräder meni, da je ta ugotovitev napačna, ker naj bi tudi dokazal, da so bile rastline sorte kandidatke lahko dosegljive v Afriki prek naročila po pošti. Poleg tega naj Sodišče prve stopnje ne bi upoštevalo njegovega predloga za predložitev dokazov, da je na zasebnem vrtu E. van Jaarsvelda rasla rastlina sorte kandidatke, in ne primerek sorte, ki je bila običajno dostopna v drevesnicah v Južni Afriki. Dalje R. Schräder navaja, da je bila presoja Sodišča prve stopnje nelogična in da je izkrivilo dokaze v delu, v katerem je potrdilo ugotovitev odbora za pritožbe, da je bila referenčna sorta običajno dostopna v drevesnicah v Južni Afriki, čeprav je R. Schräder trdil – ne da bi temu kdo nasprotoval –, da je imelo podjetje iz Južne Afrike interes za pridobitev licence za izključno distribucijo te sorte.

49. S četrtim delom prvega pritožbenega razloga R. Schräder izpodbija presojo Sodišča prve stopnje v točkah 84, 93 in 95 izpodbijane sodbe glede verodostojnosti in nepristranskosti E. van Jaarsvelda kot izvedenca glede registracije sorte SUMCOL 01. Sodišče prve stopnje v zvezi s tem ni upoštevalo dela njegovih stališč in predlogov za predložitev dokazov, da je imel E. van Jaarsveld dejansko interes za preprečitev registracije sorte kandidatke.

50. Peti del prvega pritožbenega razloga se podrobneje nanaša na ugotovitev Sodišča prve stopnje v točki 85 izpodbijane sodbe, da R. Schräder ni predložil nobenega dokaza, na podlagi katerega bi se lahko resno podvomilo o verodostojnosti izjav E. van Jaarsvelda. R. Schräder trdi, da Sodišče prve stopnje ni ustrezno upoštevalo več navedb, iz katerih je bilo razvidno, da je bila verodostojnost E. van Jaarsvelda vprašljiva.

ii) Presoja

51. Prvič, vsi očitki, navedeni v okviru tretjega, četrtega in petega dela prvega pritožbenega razloga, se v bistvu nanašajo na utemeljitev Sodišča prve stopnje, na podlagi katere je v točki 81 izpodbijane sodbe zavrnilo trditve, s katerimi je R. Schräder izpodbijal stališče odbora za pritožbe, v skladu s katerim se na podlagi izkušenj „lahko izključi možnost", da bi rastline sorte

SUMCOL 01 lahko končale v zasebnem vrtu E. van Jaarsvelda.

52. Vendar je Sodišče prve stopnje v točkah 86 in 87 izpodbijane sodbe jasno navedlo, da tudi če se domneva – kot je skušal dokazati R. Schräder –, da je odbor za pritožbe zavzel napačno stališče, taka napaka ne bi vplivala na zakonitost izpodbijane odločbe, saj zatrjevana možnost nikakor ne bi mogla ogroziti presoje USRS, ki temelji na rezultatih preskušanja, v skladu s katerim sta sorta SUMCOL 01 in sorta van Jaarsveld različni sorti.

53. Razvidno je, da so očitki, podani v okviru tretjega, četrtega in petega dela prvega pritožbenega razloga, naperjeni zoper razloge izpodbijane sodbe, ki jih je Sodišče prve stopnje navedlo le zaradi celovitosti. Ker ti očitki, tudi če se domneva, da so utemeljeni, ne morejo povzročiti razveljavitve izpodbijane sodbe, jih je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso zavreči kot brezpredmetne.[19]

54. Po mojem mnenju pa je treba te očitke v vsakem primeru razglasiti za nedopustne, glede na to, da se podrobneje nanašajo na ugotovitve Sodišča prve stopnje, da ni bilo ugotovljeno, da je bila v upoštevnem času sorta SUMCOL 01 dosegljiva v Južni Afriki, in na ugotovitve, s katerimi so bili zavrnjeni drugi očitki tožeče stranke v zvezi s tem, da so bile izjave E. van Jaarsvelda neverodostojne. R. Schräder z izpodbijanjem teh presoj očitno izpodbija presojo Sodišča prve stopnje v zvezi z dejstvi in Sodišču predlaga, naj v zvezi s tem s svojo presojo nadomesti presojo Sodišča prve stopnje.[20]

55. Poleg tega se mi ne zdi, da je Sodišče prve stopnje v obrazložitvi zadevne izpodbijane sodbe izkrivilo dokaze ali da je svoje ugotovitve utemeljijo na nezadostnih dokazih.[21]

56. Tretji, četrti in peti del prvega pritožbenega razloga je zato treba zavrniti.

19 – Glej v tem smislu med drugim sodbe z dne 19. aprila 2007 v zadevi UUNT proti Celltech, C-273/05 P, ZOdl., str. I-2883, točki 55 in 56; z dne 8. maja 2003 v zadevi T. Port proti Komisiji, C-122/01 P, Recueil, str. I-4261, točka 17, in z dne 22. decembra 1993 v zadevi Giorgio Pincherle proti Komisiji, C-244/91 P, Recueil, str. I-6965, točka 31.

20 – Glej v tem smislu točki 33 in 34 zgoraj in navedeno sodno prakso.

21 – V zvezi s tem se sklicujem na točko 46 zgoraj in navedeno sodno prakso.

c) Šesti del prvega pritožbenega razloga: napačne ugotovitve glede tega, ali je treba referenčno sorto šteti za splošno znano

i) Glavne trditve

57. R. Schräder s šestim delom prvega pritožbenega razloga, ki se nanaša na točke 90, 91, 68, 80 in 96 izpodbijane sodbe, v bistvu zatrjuje, da je Sodišče prve stopnje pri obravnavi vprašanja, ali se za sorto van Jaarsveld lahko pravilno šteje, da je glede na vsebino spisa splošno znana v smislu člena 7(2) Uredbe št. 2100/94, večkrat napačno uporabilo pravo. Te napake naj bi bile posledica dejstva, da Sodišče prve stopnje ni jasno razlikovalo med „vrsto“ in „sorto“ in je ta pojma uporabilo kot delni sopomenki.

58. Po mnenju R. Schräderja je, prvič, Sodišče prve stopnje storilo napako in izkrivilo dokaze s tem, da je domnevalo, da so odbor za pritožbe, USRS in Bundessortenamt izenačili referenčno sorto van Jaarsveld s „sorto“, ki jo je opisal dr. L. E. Codd. Drugič, izpodbijana sodba naj bi bila protislovna, ker je v točkah 80 in 96 navedeno, da je dr. L. E. Codd opisal botanično „vrsto“ *Plectranthus ornatus*, medtem ko je v točki 91 izpodbijane sodbe omenjena „sorta“ *Plectranthus ornatus*. Tretjič, Sodišče prve stopnje naj bi razširilo vsebino postopka, čeprav je v točki 68 izpodbijane sodbe navedlo, da se USRS v okviru postopka pred njim ne more prvič sklicevati na „sorto“, ki jo je opisal dr. L. E. Codd, ker odbor za pritožbe te sorte ni upošteval.

ii) Presoja

59. Zdi se, da prvi očitek, naveden v okviru šestega dela prvega pritožbenega razloga, temelji na nekoliko prikrojenem branju točke 91 izpodbijane sodbe.

60. Sodišče prve stopnje je v obrazložitvi izpodbijane sodbe obravnavalo drugi del prvega tožbenega razloga, v okviru katerega je R. Schräder trdil, da je USRS napačno odločilo, da je bila referenčna sorta splošno znana in, predvsem, da se je E. van Jaarsveld motil, ko je navedel, da so bile zadevne rastline vrsta, ki se jo je lahko že leta dobilo v vrtnarskih trgovinah v Južni Afriki. Trdil je predvsem, da

je bilo mogoče dokazati le obstoj ene rastline, ki raste na vrtu E. van Jaarsvelda.[22]

61. Sodišče prve stopnje je v točki 91 izpodbijane sodbe kot odgovor na to navedlo, da R. Schräder ni podal izrecnih navedb in posebnih dokazov v podporo drugemu delu tožbenega razloga, da bi – kot je povzelo Sodišče prve stopnje – izpodbijal izenačenja referenčne sorte iz vrta E. van Jaarsvelda z južnoafriško sorto vrste *Plectranthus ornatus*, ki je bila opisana v zadevnih znanstvenih objavah ter podprta z navedbami E. van Jaarsvelda in ge. Sadie, ki ga je s tem izvedel odbor za pritožbe. Sodišče prve stopnje je sklenilo, da je odbor za pritožbe upravičeno izvedel to izenačenje na podlagi različnih izjav E. van Jaarsvelda.

62. Bistvo navedene točke torej ni bilo, da se izenači „sorto“ in „vrsto“,[23] temveč da se zavrne stališče, da je rastlina, ki je bila poslana kot referenčna sorta, pripadala osamljeni rastlini z vrta E. van Jaarsvelda, ter da se potrdi nasprotno ugotovitev odbora za pritožbe, navedeno v točki 90 izpodbijane sodbe, da so bile – ob upoštevanju več dejavnikov, kot so izjave E. van Jaarsvelda in J. Sadie (z južnoafriškega ministrstva za kmetijstvo) in opis dr. L. E. Codd – „poslane sadike sadike vrste *P. ornatus*, kakršno gojijo v Južni Afriki“.

63. Po mojem mnenju zato ni mogoče trditi, da je Sodišče prve stopnje izkrivilo jasen pomen izpodbijane odločbe.

64. Drugi očitek se nanaša na to, da si točke 80, 81 in 91 nasprotujejo zaradi domnevne zmešnjave med pojmoma „sorta“ in „vrsta“.

65. V zvezi s tem je vprašanje, ali je obrazložitev sodbe Sodišča prve stopnje protislovna ali pomanjkljiva, pravno vprašanje, ki se sme uveljavljati v tem okviru.[24]

22 – Glej točko 55 izpodbijane sodbe.

23 – Opozoriti je treba, da Sodišče prve stopnje v točki 91 izpodbijane sodbe omenja izenačenje referenčne *sorte* z južnoafriško *sorto vrste Plectranthus ornatus species*.

24 – Glej v tem smislu med drugim sodbo z dne 25. januarja 2007 v združenih zadevah Sumitomo Metal Industries in Nippon proti Komisiji, C-403/04 P in C-405/04 P, ZOdl., str. I-729, točka 77 in navedena sodna praksa.

66. Vendar iz točk izpodbijane sodbe, na katere se sklicuje R. Schräder, ni razvidno, da Sodišče prve stopnje ni ustrezno upoštevalo razlike med pojmoma „sorta“ in „vrsta“. Nasprotno, v točki 80 izpodbijane sodbe je Sodišče prve stopnje navedlo, da je *Plectranthus ornatus* vrsta, h kateri spada več sort, v točki 91 pa je omenilo „južnoafriško sorto vrste *Plectranthus ornatus*“.

67. Dalje, čeprav R. Schräder trdi, da je Sodišče prve stopnje v točki 91 izpodbijane sodbe nepravilno namignilo na to, da je dr. L. E. Codd v svoji publikaciji opisal sorto *Plectranthus ornatus*, in ne ustrezne vrste, je treba poudariti, da v teh okoliščinah vsekakor ni absolutnega protislovja, saj vsaka vrsta – kar je razvidno že iz lastnosti pojma – obstaja le v različnih sortah, in zato podrobnega opisa rastlinske vrste ni lahko ločiti od sort, ki jo sestavljajo.

68. Ob upoštevanju navedenega se mi ne zdi, da Sodišče prve stopnje razlike med pojmoma „sorta“ in „vrsta“ ni tako narobe razumelo, da bi bila njegova obrazložitev protislovna ali da bi vsebovala napačne ugotovitve.

69. Nazadnje je treba tretji očitek, da je bil predmet postopka razširjen, čeprav se nanaša na podobno omejeno razumevanje točke 91 izpodbijane sodbe, zavrniti kot neutemeljen.

70. Zato menim, da je treba šesti del prvega pritožbenega razloga zavrniti.

71. Iz navedenega je razvidno, da je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti v celoti.

2. Drugi pritožbeni razlog

a) Prvi, drugi in tretji del drugega pritožbenega razloga: čeprav izpodbijana sodba potrjuje, da se objave lahko upošteva pri ugotavljanju, ali je bila referenčna sorta splošno znana, vsebuje očitna protislovja in napake, ki se nanašajo na dokazni postopek, ter krši pravo Skupnosti

i) Glavne trditve

72. Prvi del drugega pritožbenega razloga se nanaša na odstavke od 96 do 100 izpodbijane sodbe in zadeva razliko med botanično vrsto in sorto. Ker Sodišče prve stopnje po mnenju R. Schräderja ni opazilo, da znanstvena literatura vsebuje opise botaničnih vrst, ne sort, je njegova obrazložitev protislovna. V zvezi s tem navaja, da je iz odstavkov 80 in 96 izpodbijane sodbe razvidno, da je Sodišče prve stopnje *Plectranthus ornatus* štelo za vrsto, ki jo sestavlja več sort, zaradi česa je razumelo, da so opisi v zadevnih objavah opisi botaničnih vrst, medtem ko so v dokumentu TG/1/3 UPOV, na katerega se sklicuje Sodišče prve stopnje, navedeni le podrobni opisi rastlinske „vrste“. Poleg tega ugotovitve Sodišča prve stopnje v točki 80 izpodbijane sodbe niso v skladu z obsegom njegove preučitve, ki je opredeljen v točki 66 navedene sodbe.

73. Z drugim delom drugega pritožbenega razloga R. Schräder trdi, da – kot je tudi razvidno iz prvega dela tega pritožbenega razloga – je bil dokazni postopek, ki so ga opravili USRS, odbor za pritožbe in Sodišče prve stopnje, očitno nepopoln, ker ni bila opravljena primerjava med značilnostmi rastline, kot so bile opisane v objavah, ki so bile upoštevane, in značilnostmi sorte kandidatke.

74. S tretjim delom drugega pritožbenega razloga R. Schräder navaja, da se – v nasprotju s tem, kar je Sodišče prve stopnje navedlo v točkah od 97 do 99 izpodbijane sodbe – v skladu s pravom Skupnosti objave podrobnega opisa rastlinske sorte načeloma ne more upoštevati pri ugotavljanju, ali je referenčna sorta splošno poznana. V utemeljitev te navedbe se R. Schräder sklicuje na konvencije UPOV iz let 1978 in 1991, nemško pravo in patentno pravo.

ii) Presoja

75. Z drugim in tretjim delom drugega pritožbenega razloga se tako kot s šestim delom prvega pritožbenega razloga skuša izpodbijati ugotovitve, na podlagi katerih je Sodišče

prve stopnje potrdilo, da je odbor za pritožbe upravičeno ugotovil, da je bila referenčna sorta splošno poznana.

76. V delu, v katerem se prvi del drugega pritožbenega razloga prekriva s šestim delom prvega pritožbenega razloga, se sklicujem na svoje zgornje preudarke.[25] Natančneje, v zvezi s točko 98 izpodbijane sodbe je navedeno le, da je v skladu z dokumentom TG/1/3 UPOV objava podrobnega opisa med drugim navedena med dejavniki, ki jih je treba upoštevati pri ugotavljanju, ali je sorta splošno poznana. To je Sodišče prve stopnje navedlo kot utemeljitev razlage člena 7(2) Uredbe št. 2100/94 v točki 99 izpodbijane sodbe, v skladu s katero se na podlagi te določbe lahko upošteva objavo podrobnega opisa. Čeprav se – kot je Sodišče prve stopnje samo navedlo v točki 97 izpodbijane sodbe – določbe pravil UPOV sklicujejo na objavo podrobnega opisa rastlinske „sorte“, ta okoliščina ne zadostuje za to, da se ugotovi, da izpodbijana sodba vsebuje očitna protislovja, ker se z njo sprejema, da odbor za pritožbe lahko upošteva podrobne opise iz zadevnih del.

25 – Glej točki 66 in 67 zgoraj.

77. V zvezi z drugim delom drugega pritožbenega razloga je treba spomniti, prvič, da v okviru tega pritožbenega postopka ni mogoče preučiti zakonitosti postopka ali zlasti zakonitosti dokaznega postopka pred USRS in odborom za pritožbe, temveč zakonitost postopka pred Sodiščem prve stopnje.

78. Drugič, Sodišče prve stopnje je bilo v delu tožbe, na katerega se ti očitki nanašajo, upravičeno upoštevati zadevno znanstveno literaturo, da je ugotovilo, ali je bila referenčna sorta splošno znana. Zato ni mogoče uspešno trditi, da je bil dokazni postopek pred Sodiščem prve stopnje očitno nepopoln, ker ni bila izvedena primerjava med značilnostmi rastline, kot so bile opisane v literaturi, in značilnostmi sorte kandidatke.

79. V zvezi s tretjim delom drugega pritožbenega razloga je treba poudariti – kot je Sodišče prve stopnje pravilno navedlo v točki 99 izpodbijane sodbe –, da so v členu 7(2) Uredbe št. 2100/94 omenjeni določeni primeri, „zlasti“ v katerih se bo štelo, da je splošno znano, da obstaja druga sorta, vendar da ta določba ne vsebuje niti izčrpnega seznama dejavnikov,

ki se jih v zvezi s tem lahko upošteva, niti kakšnega drugega pravila, ki bi omejeval dokazni postopek.

80. Dalje, dejstvo, da v členu 7 Konvencije UPOV, v različici iz leta 1991, na katero se sklicuje R. Schräder v okviru tega dela pritožbenega razloga – v nasprotju z različico te konvencije iz leta 1978 –, ni izrecno omenjeno, da je podroben opis v objavi dejavnik, ki se ga lahko upošteva, ne pomeni, da je dokazano, da bi bilo v skladu s to konvencijo in posledično členom 7(2) Uredbe št. 2100/94 dopustno uporabiti take dokaze. Poleg tega primerjava z nemškim pravom in patentnim pravom ne more biti odločilna za razlago te uredbe.

81. Pravzaprav se mi zdi, da ni nujnih razlogov za to, da se za namene člena 7(2) Uredbe št. 2100/94 na splošno izključi upoštevanje znanstvenih objav. V kolikšni meri neka objava zagotovi ali pripomore k ugotovitvi, da je dana referenčna sorta splošno znana, je povsem drugo vprašanje, ki ga je treba preučiti v okoliščinah posameznega primera in zlasti ob upoštevanju specifične vsebine zadevne objave.

82. Po mojem mnenju bi zato Sodišče prve stopnje lahko brez napačne uporabe prava ugotovilo, da je odbor za pritožbe upravičeno upošteval podrobne opise iz zadevnih del, da je ugotovil, ali je bila referenčna sorta splošno znana.

83. Nazadnje, treba je poudariti, da so bile te objave vsekakor le eden od več dejavnikov, ki jih je odbor za pritožbe upošteval pri ugotavljanju, ali je bila referenčna sorta van Jaarsveld splošno znana.

84. Iz tega je razvidno, da je treba prvi, drugi in tretji del drugega pritožbenega razloga zavrniti.

b) Četrti del drugega pritožbenega razloga: Sodišče prve stopnje je v zvezi s trditvami R. Schräderja glede kršitve člena 62 Uredbe št. 2100/94 storilo napako

i) Glavne trditve

85. S četrtim delom drugega pritožbenega razloga R. Schräder trdi, da je Sodišče prve stopnje odločilo napačno, s tem da je v točki 104 izpodbijane sodbe odločilo, da je bilo njegovo stališče, navedeno v točki 103 izpodbijane sodbe, da bi moral USRS ugotoviti, da je bila sorta SUMCOL 01 jasno razločljiva, v očitnem protislovju z njegovim stališčem, da sta sorta kandidatka SUMCOL 01 in referenčna sorta van Jaarsveld ista sorta. Očitanega protislovja ni, ker če bi bile rastline, ki jih je poslal E. van Jaarsveld, sorta SUMCOL01 – kot trdi R. Schräder –, ne bi obstajala „referenčna sorta", od katere se SUOMCOL 01 ne bi jasno razlikoval.

ii) Presoja

86. Prvič, rad bi poudaril, da je R. Schräder v okviru tretjega dela prvega tožbenega razloga, navedenega pred Sodiščem prve stopnje, trdil – kot je sodišče navedlo v točki 103 izpodbijane sodbe – da bi USRS moral odločiti, da je bila sorta SUMCOL 01 jasno razločljiva. Ker je R. Schräder v prvem delu tega tožbenega razloga skušal dokazati, da sta bili sorta kandidatka in sorta, ki jo je poslal E. van Jaarsveld, dejansko ista sorta, bi Sodišče prve stopnje lahko navedlo, da sta ti stališči očitno protislovni, ne da bi pri tem napačno uporabilo pravo.

87. Drugič, dejstvo, da so trditve R. Schräderja v okviru tretjega dela prvega tožbenega razloga temeljile na napačnih izhodiščih, je bilo po mnenju Sodišča prve stopnje – kot je razvidno iz točke 105 izpodbijane sodbe – jasno že iz preučitve prvega in drugega dela prvega tožbenega razloga.

88. Tako očitek, da je Sodišče prve stopnje nepravilno odločilo, da so bila stališča R. Schräderja protislovna – tudi če se domneva, da so utemeljena – ni učinkovit in ne more vplivati na veljavnost sodbe.

89. Četrti del drugega pritožbenega razloga je zato treba zavrniti.

c) Peti del drugega pritožbenega razloga: napačna uporaba prava pri preučitvi udeležbe ge. Heine na zaslišanju pred odborom za pritožbe

i) Glavne trditve

90. S tem delom drugega pritožbenega razloga R. Schräder trdi, da je Sodišče prve stopnje pri preučitvi – v točkah od 129 do 131 – udeležbe ge. Heine na zaslišanju pred odborom za pritožbe kršilo člen 60(1) in 15(2) Uredbe št. 1239/95. Prvič, Sodišče prve stopnje ni upoštevalo dejstva, da je v skladu s členom 60(1) Uredbe št. 1239/95 sprejetje dokaznega sredstva potrebno tudi glede udeležbe stranke na zaslišanju. Čeprav je ga. Heine navzoča kot „zastopnica" USRS, in ne kot priča ali strokovnjak, bi zato morala biti formalno pozvana na zaslišanje. Drugič, nepravilno je bilo navesti, da je bila ga. Heine „zastopnik"[26] USRS, saj je bila takrat zaposlena pri Bundessortenamtu. Tretjič, niti USRS niti odbor za pritožbe nista utemeljila svoje trditve, da lahko ga. Heine ob upoštevanju zahtev iz člena 15(2) Uredbe št. 1239/95 veljavno zastopa USRS.

ii) Presoja

91. Prvič, v zvezi z očitkom R. Schräderja, da je bila ga. Heine – v nasprotju s tem, kar je Sodišče prve stopnje navedlo v točki 130 izpodbijane sodbe – zaposlena pri Bundessortenamtu, in ne pri USRS, je treba pojasniti, da se zdi, da ta kritika temelji na netočnosti v nemški različici izpodbijane sodbe. Iz francoske in angleške različice te sodbe in iz celovitega branja zadevnega dela besedila je namreč jasno razvidno, da je Sodišče prve stopnje dejansko navedlo, da je bila ga. Heine navzoča kot „zastopnica" USRS in torej kot njegova predstavnica.

92. Drugič, ker je bila ga. Heine na zaslišanju navzoča kot zastopnica USRS – kar v skladu s členom 68 Uredbe št. 2100/94

26 – V nemški različici izpodbijane sodbe *Bedienstete*, kar pomeni (v javnem sektorju) zaposlena oseba.

pomeni, da je bila stranka v postopku – in torej ne samostojna stranka, še manj pa priča ali strokovnjak, Sodišče prve stopnje s tem, da je v točki 130 izpodbijane sodbe potrdilo, da bi bilo za njeno navzočnost na zaslišanju potrebno sprejetje dokaznega sredstva v smislu te določbe, ni kršilo člena 60(1) Uredbe št. 1239/95.

93. Tretjič, Sodišče prve stopnje je v zvezi s tem navedlo, da je USRS upravičeno poudaril, da so bila v skladu s členom 15(2) Uredbe št. 1239/95 ravnanja ge. Heine, ki jih je izvedla v skladu z določili sporazuma, sklenjenega med USRS in Bundessortenamt o preskušanju, za tretje osebe ravnanja USRS.

94. R. Schräder ni utemeljil očitka, da je Sodišče prve stopnje v zvezi s to ugotovitvijo ali z uporabo člena 15(2) Uredbe št. 1239/95 napačno uporabilo pravo, saj se je omejil na trditve, da niti USRS niti odbor za pritožbe nista dokazala, da so bili izpolnjeni pogoji za to, da je ga. Heine zakonito zastopala USRS.

95. Iz tega je razvidno, da je peti del drugega pritožbenega razloga neutemeljen.

96. Po mojem mnenju je treba zato tudi drugi pritožbeni razlog zavrniti v celoti.

97. Glede na vse navedeno menim, da je treba pritožbo v celoti zavrniti.

VII – Stroški

98. V skladu s členom 69(2) Poslovnika, ki velja za pritožbeni postopek na podlagi člena 118 tega poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker je USRS predlagal, da se R. Schräderju naloži plačilo stroškov, ta pa s pritožbenimi razlogi ni uspel, se mu naloži plačilo stroškov.

VIII – Predlog

99. Iz navedenih razlogov Sodišču predlagam, naj:

– pritožbo zavrne;

– R. Schräderju naloži plačilo stroškov.